

Phần 12

Chương 45 Cao Cao Tại Thượng

Xe xong hai tuồng kịch, đã qua buổi trưa, sau khi Tấn An công chúa mở tiệc chiêu đãi mọi người dùng cơm xong, thì để các cô nương chưa chồng tùy ý cùng nhau hàn huyên một chút, nàng và một số mệnh phụ cáo mệnh đã lập gia đình nói đến một số tin đồn thú vị trong Kinh thành.

Khúc Khinh Cư lại nghe bọn họ nhắc đến Ngũ Trang Quan Huyền Linh chân nhân lần nữa, có lẽ vị Huyền Linh chân nhân này thật sự có chút bản lĩnh, cho dù thế gian này có tồn tại quỷ thần hay không, nhưng trong vòng lẩn quẩn phức tạp này mà người đó có thể khiến các quý phụ sùng bái như vậy, đủ để chứng minh ông ta có bản lĩnh phi phàm, về phần ở phương diện nào, thì phải nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí⁽¹⁾ rồi.

Tấn An công chúa nghe đến mấy cái này, vẻ ngoài vẫn bình tĩnh, nàng cười nhạt nói: “Nếu là kỳ nhân, sau này có cơ hội thì phải gặp một lần.” Tuy nói vậy, nhưng Khúc Khinh Cư có thể nhìn ra, nàng ấy hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Khúc Khinh Cư vịn tay Mộc Cận đứng lên đi thay y phục, trên đường trở về lại gặp phải Khúc Ước Tố đang dẫn theo nha hoàn, nàng dừng bước, bình tĩnh nhìn Khúc Ước Tố quy củ hành lễ với nàng.

“Bái kiến Đao Vương phi.”

Hôm nay Khúc Ước Tố thấy vô cùng rõ ràng, trước mắt đại tỷ hoàn toàn không muốn qua lại với phủ Xương Đức công, thậm chí nàng ta có thể thấy sự lạnh lùng trên người đại tỷ đối với phủ Xương Đức công, tin đồn bên ngoài nàng ta nghe không ít, nàng ta muốn phản bác nhưng lại phát hiện những truyền văn này hoàn toàn là sự thật, hơn nữa sự việc xảy ra càng nghiêm trọng hơn lời đồn, cho nên nàng ta chột cảm thấy không có mặt mũi gì để kêu một tiếng đại tỷ.

Danh tiếng trong phủ càng ngày càng kém, sau đó ảnh hưởng đến hôn sự của nàng ta và nhị tỷ, nàng ta không cam lòng làm một phu nhân nhà quan bình thường, nhưng hiện nay con trai trưởng của đại thế gia⁽²⁾ cũng không nguyện cưới nàng ta. Cho nên nàng ta thà dựa vào cửa tài mạo mình để liều mạng một lần, ít nhất tốt hơn việc cứ tầm thường sống hết một đời.

“Tam tiêu thư xin đứng lên.” Mộc Cận thấy vương phi nhà mình vẫn không nhúc nhích, đành tiến lên một bước cười nâng đỡ nàng ta, rồi mới lần nữa lui đến sau lưng Khúc Khinh Cư.

Khúc Khinh Cự liếc nhìn sắc trời: “Sao người lại một thân một mình đến đây, ta mới nhìn thấy các cô nương Diêu gia, Lục gia đều tụ tập nói chuyện phiếm, không phải người nên đến chơi đùa cùng các nàng ấy sao?”

Sắc mặt Khúc Ước Tố hơi khó chịu, miễn cưỡng cười nói: “Chỉ muốn tùy tiện đi một vòng thôi.”

Gật đầu, Khúc Khinh Cự không muốn nhiều lời nữa: “Ta đi trước, tự mình cẩn thận.”

“Cung tiễn Vương phi.”

Khúc Ước Tố lại cúi người, nàng ta nhìn nha hoàn tiền hô hậu ủng⁽³⁾ đưa Khúc Khinh Cự đến chỗ Tấn An công chúa, khẽ cắn môi dè chua xót ở đáy lòng xuống, hôm nay những thế gia tiểu thư kia không muốn ở cùng với nàng ta, họ tự cho là cao quý, không muốn qua lại với người cam nguyện làm thiếp như nàng ta, thật ra thì cũng chỉ là người bình thường thôi, sau này lập gia đình không phải đều sẽ lôi kéo tâm tư phu quân sao, còn phải xử lý tiểu thiếp được sung ái, đến lúc đó chẳng qua họ cũng chỉ là kẻ thô tục như mắt cá chết thôi.

Có lẽ Khúc Ước Tố dùng loại ý nghĩ này để tự an ủi mình, nhưng hiện nay nàng ta chỉ đành phải nghĩ như vậy, mới có thể áp chế sự ghen tỵ của mình với Khúc Khinh Cự xuống, cùng với vọng tưởng không nên có, nếu ban đầu người được chỉ hôn là nàng ta, thì hôm nay người đang được nâng kính (nâng niu + kính trọng) sẽ là nàng ta rồi.

Đám người Vệ Thanh Nga nhìn thấy Khúc Khinh Cự trở về, thì cười nói: “Cuối cùng muội đã trở lại, vừa rồi còn nhắc đến muội.”

“Nhắc đến muội thế nào?” Khúc Khinh Cự cười ngồi xuống, thuận tay lấy một trái quýt đã lột vỏ bỏ vào miệng.

“Nói muội có phúc khí, tiểu thiếp trong phủ cũng đang hoàng tử tể, không có nhiều tâm nhãn.” Vệ Thanh Nga cười nói: “Không giống như trong phủ chúng ta, mỹ nhân không ít.”

Khúc Khinh Cự vội ho một tiếng, nuốt quýt xuống rồi lau khóe môi nói: “Đại tẩu nói đùa rồi.”

Gần đây phủ Doan Vương vừa cách chức trác phi cho xuống làm thiếp, một thông phòng vừa bệnh qua đời, trước đó còn có thông phòng khác bị đưa đến thôn trang, cái này còn được xưng tụng đang hoàng, Vệ Thanh Nga đang cố ý nói xấu nàng đây mà?

“Muội không thể hiền đức so với đại tẩu, luôn để ý trong phủ được, đại tẩu đừng cười muội.” Khúc Khinh Cự biết người ở đây dám bàn luận về phủ Doan vương chỉ có ba người Tấn An công chúa và Vệ, Tấn, nàng cười nói với Tấn An công chúa: “Tỷ tỷ không biết chứ, từ trước đến giờ đại tẩu là người hiền đức, nhưng lần nào tẩu ấy cũng khen muội đến như vậy, tỷ tỷ phải giúp muội phân xử đây.”

“Được rồi được rồi, bọn đệ đệ của Bôn cung cười các muội làm vương phi, đó là phúc khí của bọn nó.” Tần An công chúa cười đặt một đĩa bánh táo đỏ vào giữa: “Các muội ăn thêm hai miếng bánh nữa đi, đừng tâng bốc lẫn nhau nữa.”

Vệ Thanh Nga khẽ cười rồi bỏ qua, nàng ta biết hôm nay phủ Đoan Vương đã được Khúc Khinh Cư nắm giữ, vây chặt hậu viện như thùng sắt, trước đó vài ngày Vương gia sa sầm mặt mày vì một thông phòng bệnh qua đời, chắc hẳn đây là người của vương gia rồi.

Vài người ngồi cùng đều là những phu nhân nhà quan có thân phận không thấp, chỉ tiếc vợ của Khúc Khinh Cư, Điền La thị không có ở đây, nếu không Khúc Khinh Cư sẽ không cảm thấy nhàm chán như vậy.

Hôm nay Tần An công chúa mở một cái thưởng họa yến, cũng chỉ muốn những phu nhân này biết Tần An công chúa nàng sẽ đóng dinh ở Kinh thành, đồng thời còn muốn họ về nói lại cho phu quân của mình, nàng muốn thu thập phò mã Bắc Lộc Bá, nếu những người này có mắt nhìn thì đừng nhiều chuyện.

Chiêu này có vẻ hơi lấy thế đe người, nhưng ai bảo nàng là trưởng công chúa do Hoàng thượng thân phong (đích thân sắc phong) chứ, không phải triều Đại Long không có công chúa khác, nhưng chỉ phong nàng làm trưởng công chúa, việc này đủ để chứng minh địa vị của nàng.

Khúc Khinh Cư cảm thấy Tần An công chúa là một nữ nhân thông minh và thực tế, nàng có thân phận tôn quý, sẽ không nhân nhượng tình cảm vì cái gọi là lợi ích chung, nàng sinh một trai một gái cho Bắc Lộc Bá, theo lý thuyết Bắc Lộc Bá không thể nạp thiếp, nhưng Bắc Lộc Bá lại làm ra chuyện như vậy, đây không chỉ đang đánh vào mặt của Tần An công chúa, mà cũng đánh vào mặt của hoàng gia. Nếu hôm nay Tần An công chúa cứ để chuyện như thế xảy ra, vậy sau này phò mã của công chúa khác cũng sẽ làm như vậy, có một lần thì sẽ có lần thứ hai, cuối cùng người đáng buồn nhất vẫn là nữ nhân.

Đội bữa tiệc kết thúc, sau khi từ phủ công chúa ra ngoài, Khúc Khinh Cư thấy Lương thị và Khúc Ước Tố ở cửa lớn, mà đối diện họ là Tần Bạch Lộ đang từ trên cao nhìn xuống, bước chân nàng vẫn không ngừng, nhanh chóng lướt qua ba người đến xe ngựa của nàng, người khác muốn diển kịch máu chó, nhưng nàng không muốn bị dính máu chó lên người đâu.

Lúc xe ngựa chuyển động thì Khúc Khinh Cư vén rèm cửa sổ trên kiệu lên, vừa lúc nhìn thấy Tần Bạch Lộ nở nụ cười châm chọc với Lương thị và Khúc Ước Tố, trên mặt Lương thị tức giận nhưng không dám phát ra, nàng cong khoe môi, buông rèm xuống.

Trở lại phủ Đoan Vương, Khúc Khinh Cư thấy Thục Quý và Thụy Hương canh giữ ở cửa lớn chính viện, biết có thể vì Hạ Hành đang ở bên trong, hỏi: “Vương gia ở trong phòng à?”

Thục Quý cúi người đáp: “Bẩm Vương phi, Vương gia đã đến được một lát rồi.”

Gật đầu, tỏ ý đã biết, Khúc Khinh Cự đi vào cửa chính, ngang qua khu vườn của chính viện, đến phòng ngoài, đã thấy Hạ Hành đang nhìn bức tranh mỹ nhân nhảy múa dưới ánh trăng được treo trên tường.

“Vương gia.” Khúc Khinh Cự cười đi đến bên cạnh hắn, đứng sóng vai với hắn: “Tranh này thế nào?”

“Ta nhớ, hình như nàng cũng có một thân quần dài như vậy.” Hạ Hành cảm giác tranh này có vài phần bóng dáng của Khúc Khinh Cự.

“Tại sao Vương gia không nghĩ đến, tranh này chính là thiếp.” Khúc Khinh Cự cười.

Hạ Hành nhìn lạc khoản dưới bức họa, là họa tác của Khúc Khinh Cự, tranh được vẽ vài ngày trước đây, khó trách hôm qua đến thì không thấy, chắc hôm nay mới cho người treo lên.

“Khinh Cự biết múa sao?” Hạ Hành hơi kinh ngạc, nữ tử thế gia học cầm kỳ thi họa cũng không ít, nhưng học múa thì không có mấy người.

“Không cần thầy dạy cũng biết thôi.” Khúc Khinh Cự nhướn mày, dường như hơi tự đắc và bất đắc dĩ: “Trước đây không có gì làm, lúc ở trong phòng muốn giết thời gian, học lung tung theo sách thôi.”

Hạ Hành biết Khúc Lương thị đối xử với Khúc Khinh Cự không tốt, lưỡng trước bà ta sẽ không tốn tâm tư cho Khúc Khinh Cự học quá nhiều cái mà đại gia khuê tú nên có, hắn thấy nàng cười đến tự đắc lại không biết làm thế nào, chột cười nói: “Chẳng biết khi nào ta mới có may mắn được thưởng thức?”

Khúc Khinh Cự nâng chiếc cầm trơn bóng xinh đẹp lên, giống như một nữ vương cao ngạo: “Đợi Vương gia làm gì đó cho thiếp vui, thiếp sẽ suy nghĩ thêm về chuyện này.”

Rõ ràng tự xưng thiếp, nhưng Hạ Hành vẫn nghe ra một mùi vị cao ngạo, vậy mà hắn còn cảm thấy dáng vẻ này của đôi phương khiến lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, hắn không nhịn được đưa tay sờ eo Khúc Khinh Cự: “Eo Khinh Cự mảnh khảnh mềm mại, nhất định múa rất đẹp.”

Khúc Khinh Cự cười toe toét: “Vương gia nói vậy, là đang trêu chọc thiếp như vũ nữ sao?”

Hạ Hành cũng biết thế nào là nữ nhân cố tình gây sự, nhưng hắn vẫn cảm thấy phải giải thích đôi câu, hắn bất đắc dĩ ôm người vào lòng: “Những nữ nhân kia sao có thể đánh đồng với Khinh Cự nàng, nàng chỉ múa cho ta xem, người khác không thấy, đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, ta đang vui mừng, không phải trêu chọc.” Nói xong, lại bổ sung một câu: “Sau này ta làm nàng vui thì nàng nhất định phải hạ mình múa một điệu cho ta cho xem đấy.”

Khúc Khinh Cự e hèm một tiếng: “Nếu chàng đã mong đợi như thế, chờ xuân về hoa nở thì ta sẽ nhảy một điệu cho chàng xem thử.” Xương cốt của thân

thể này quả thật rất mềm mại, khiêu vũ sẽ không có vẻ cứng nhắc không có mỹ cảm, nhưng nàng không muốn cứ thế mà múa cho Hạ Hành xem. Nam nhân là sinh vật kỳ lạ, bọn họ thích tùy ý chơi đùa với nữ nhân, nhưng lại xem thường nữ nhân quá mức tùy ý, từ nào góc độ nào đó mà nói, có lúc nam nhân còn mâu thuẫn hơn so với nữ nhân.

Nhưng nếu nàng biến việc này thành tình thú giữa hai người, thậm chí khiến đối phương sinh lòng mong đợi, cũng không dễ dàng để đối phương tùy ý nhìn thấy, điều đó sẽ khiến Hạ Hành sinh ra một loại cảm giác ‘bí mật thuộc về hai người’.

Đôi khi điều tốt đẹp chính là bí mật, có lợi để kéo gần hơn khoảng cách giữa nam và nữ.

Hạ Hành nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Khúc Khinh Cư, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hấn ngửi hương thơm trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói: “Được.” Rõ ràng cách lớp vải, nhưng dường như hắn có thể cảm thấy sự nhẫn nhụi dưới lớp y phục, khiến hắn không nhìn được muốn ôm người lên giường.

Khúc Khinh Cư không muốn chơi trò đê người khi còn chưa ăn tối, nên đã tựa đầu vào lòng ngực Hạ Hành nói: “Ta nghĩ hình như Tấn An trưởng công chúa muốn hòa ly (ly hôn) với Bắc Lộc Bá.”

Yên lặng trong chốc lát, nàng nghe giọng nói khinh thường kèm theo chút tức giận của Hạ Hành.

“Tất nhiên phải hòa ly, công chúa hoàng gia có thể để gã tùy ý khi nhờn hay sao? Chuyện này sẽ không để hắn chiếm tiện nghi đâu!”

Khúc Khinh Cư nở nụ cười sâu xa, nhìn đi, đây chính là người của hoàng thất, cho dù thường ngày phách lối, dịu dàng hay thật thà, trong xương đều mang vẻ cao cao tại thượng.

Ghi chú:

1. Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau.
2. Đại thế gia: Nhà giàu quyền thế lớn.
3. Tiền hô hậu ủng: trước hô sau ủng. Ngày trước dùng để tả cảnh vua quan đi có đoàn người đi trước dẹp đường, hộ vệ theo sau, uy nghi, rầm rập.

Chương 46

Cung Khôi Nguyên

Vào ngày hai mươi sáu tháng giêng Bắc Lộc Bá chạy đến Kinh thành, đầu tiên gã đến phủ trưởng công chúa, nhưng chưa kịp đến cửa đã bị người hầu của

phủ trưởng công chúa đuổi ra, gã không ngờ hạ nhân dám làm khó gã, đang muốn phát tác, Tấn An công chúa vịn tay nha hoàn đứng ở đại môn.

Bởi vì mỗi ngày Bắc Lộc Bá đều nhớ mong ngoại thất (vợ bé), mấy tháng gần đây hai phu thê rất ít ở cùng nhau, Bắc Lộc Bá đứng ở cửa chính, nhìn trạng phục lộng lầy của công chúa, lửa tức như bị tưới một gáo nước lạnh, gã lắp bắp nói: “Công chúa.”

“Phò mã làm gì vậy?” Tấn An công chúa cười như không cười liếc mắt nhìn sau lưng gã: “Sao không thấy vị mà người vừa ý?”

Về mặt Bắc Lộc Bá lúng túng, người hầu thị vệ đứng đầy trước cửa chính của phủ công chúa, gã không muốn mất thể diện trước mặt những người này, nhưng lại không thể không hạ mình xuống, nếu không cả Tào gia bọn họ đều sẽ bị dính líu, chứ đừng nói bảo vệ ngoại thất mà gã yêu thích đó.

“Công chúa hiểu lầm rồi, chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, sao có thể vì nàng ta mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của phu thê chúng ta.” Bắc Lộc Bá miễn cưỡng cười thật sâu chấp tay nói: “Kính xin công chúa tha thứ cho vi phu, sau này vi phu sẽ không làm chuyện hồ đồ nữa.”

Tấn An công chúa giễu cợt nhìn người nam nhân trước mắt này, tác phong gã vẫn nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, vẫn là người ấy, nhưng lòng đã thay đổi, một nam nhân thay lòng, nàng giữ lại cũng chỉ là một thân xác thối tha, làm bản thân ghê tởm.

Không biết sao, nàng thật sự rất muốn cười, nàng cười ra tiếng: “Nụ cười này của phò mã thật có ý tứ, trước kia sao Bồn cung không biết phò mã sẽ mê muội mất cả ý chí chỉ vì món đồ chơi, có hồ đồ hay không tự bản thân mình rõ ràng, câu thoại này Bồn cung không muốn nghe, nếu phụ hoàng có chỉ cho đòi người vào kinh, thì người vào cung giải thích với phụ hoàng đi.”

Trong lòng Bắc Lộc Bá hoảng hốt, gã nghe ra sự ghét bỏ trong lời nói của công chúa, nhưng nếu chuyện này không có công chúa cứu vãn, chắc chắn hoàng thượng sẽ phạt nặng gã, mà nhất tộc Tào thị cũng xem như xong luôn. Vốn nhất tộc Tào thị bọn họ đã không có tước vị cũng không có thực quyền như người ta, chuyện này kinh động quá lớn, chỉ sợ ngay cả tước vị cũng không giữ nổi.

Nghĩ đến đây, Bắc Lộc Bá không thể làm gì khác hơn đành tiếp tục nói: “Công chúa, ta và nàng là phu thê nhiều năm, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta, chuyện này do vi phu mười phần sai, chỉ cần công chúa nguyện ý tha thứ cho vi phu, cái gì vi phu cũng làm.”

“Nếu biết chúng ta là phu thê nhiều năm, sao người có thể làm ra chuyện bản thủ như vậy để cắt đứt tình cảm của chúng ta?” Tấn An công chúa không chút dao động, mặt không biểu cảm nhìn Bắc Lộc Bá: “Mọi sự trên thế gian đều có nguyên nhân mới có kết quả, những năm này Bồn cung tự hỏi mình cũng không

hề khi nhìn trên dưới Tào gia của người, người đối đãi với ta như thế, còn mặt mũi nào chạy đến đây?” Nói xong, xoay người đối diện nhìn người giữ cửa nói: “Đóng cửa lại!”

Bắc Lộc Bá trơ mắt nhìn cửa chính chậm rãi đóng lại, gã muốn cầu cạnh, nhưng khi thấy ánh mắt của Tấn An công chúa, thì một câu cũng nói không nên lời, bởi vì ánh mắt đối phương nói cho gã biết, cho dù gã có nói gì, đối phương cũng sẽ không dao động.

Chuyện Bắc Lộc Bá cầu kiến công chúa bị từ chối đã nhanh chóng truyền khắp Kinh thành, không ít người nói Bắc Lộc Bá to gan lớn mật, cũng có người nói Bắc Lộc Bá làm việc không đủ thông minh, nhưng không ai không dám nói Tấn An trưởng công chúa là người gây sự, dù sao nữ nhi hoàng gia không dễ cười như vậy.

Khúc Khinh Cư nghe nói xong, rảnh rỗi cho người đi hỏi thăm, đình viện thâm sâu này thật sự không có việc gì, không nghe chút chuyện bên ngoài hoặc tự mình tìm thú vui, thì quả thật không dễ giết thời gian, khó trách nữ nhân ở đây không có việc gì làm nên thường tổ chức các loại đại yến tiêu yến, ngắm hoa thưởng họa thưởng trà, nhiều danh vọng như vậy nhưng cũng chỉ là các quý phụ tụ lại một chỗ để giết thời gian thôi.

Sau đêm hôm ấy chuyện này được truyền ra, trong phủ nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nói ngày mai muốn làm gia yến ở cung Khôi Nguyên, muốn Hạ Hành và Khúc Khinh Cư đều phải đến.

Sau khi tiếp chỉ, Khúc Khinh Cư hơi bất ngờ, hình như Hoàng hậu nương nương là người mặc kệ mọi việc, vào lúc này làm gia yến không báo trước, chỉ sợ vì chuyện của Tấn An công chúa.

Hạ Hành thấy Khúc Khinh Cư trầm tư, nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai ngoại trừ ta và vài huynh đệ ra, chỉ sợ cũng chỉ có trưởng tử Tấn An và phụ hoàng mẫu hậu.”

Ý này là, những hoàng phi khác không có tư cách đến đó? Khúc Khinh Cư hiểu được, đây là giai điệu sắp thanh toán Bắc Lộc Bá đây mà. Gật đầu: “Đúng thế, người nhà mẹ đẻ chúng ta nên dọn dẹp nam nhân bạc tình vô nghĩa này một phen, mặc kệ thế nhi, lại qua lại không rõ ràng với một nữ nhân khác, không thể nhẹ tay với gã.”

Cảm thấy Khúc Khinh Cư tức giận, Hạ Hành cười nói: “Xem ra trong bữa tiệc lần trước nàng và trưởng tử rất hợp nhau.” Nếu không, sao sẽ tức giận vì chuyện của trưởng tử?

Khúc Khinh Cư ngồi xuống ghé dựa khắc hoa, thở dài nói: “Trưởng tử là một nữ tử tốt, Bắc Lộc Bá thật sự đáng ghét, rõ ràng trong nhà có người rất tốt, cố tình ra ngoài lây dính với kẻ không rõ ràng, có thể thấy được đối với gã tình cảm nhiều năm như vậy, cũng không quan trọng đến thế.”

Thấy hình như thần sắc nàng hơi chán nản, hấn chọt nói: “Nam nhân trên thế gian thiên thiên vạn vạn, có người không nhớ tình xưa, có người lại lâu ngày tình càng sâu hơn, chỉ vì trường tử gặp phải một nam nhân không tốt.”

Khúc Khinh Cư đột nhiên cười lên, tay trái nàng nâng cằm, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành nói: “Vương gia cần phải làm người lâu ngày tình càng sâu hơn đó.”

Ánh mắt Hạ Hành tối tăm, giọng nói khàn khàn: “Dĩ nhiên ta là người lâu ngày tình càng sâu hơn.” Khi nói những từ này thì càng thêm nhấn mạnh.

Cô nam quả nữ, Hạ Hành cố ý quyến rũ khiến Khúc Khinh Cư nổi lên hứng thú, hai người cũng không biết ai động trước ai, dù sao đợi khi Khúc Khinh Cư phản ứng lại, đã lộ ra hơn nửa vai nằm trên giường, cún Hạ Hành đang liếm cắn bả vai mình.

Cảm thấy bả vai hơi nhột, Khúc Khinh Cư rụt bả vai cười thành tiếng, khiến Hạ Hành cắn mạnh hơn, giọng hấn khàn khàn: “Xem ra ta còn chưa đủ cố gắng, để Khinh Cư còn cười được.” Nói xong, còn cố ý nheo eo nàng, làm Khúc Khinh Cư cười càng lớn tiếng.

Biết rõ eo mình sợ nhột nhất, hấn còn cố ý làm vậy, Khúc Khinh Cư lắc mình cố ý muốn trốn vào lòng hấn, sau đó thừa dịp hấn không chú ý, nắm tiểu Hành, hừ nói: “Vương gia cũng đừng trêu chọc ta, ngộ nữa ta không cần thận tay run sẽ không ổn đâu.”

Hạ Hành buồn bực cười nói: “Vương phi đang uy hiếp ta à?” Nói xong, thân thể trầm xuống dưới, đè người ở dưới mình, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Vậy nàng nên đối xử tốt với nó nhé.”

“Tốt với nó thế nào?” Khúc Khinh Cư mở to hai mắt, mặt thơ ngây nhìn Hạ Hành, tay vô cùng thiếu thận trọng run lên vài cái, quả nhiên cảm thấy tiểu Hành lên tinh thần.

Xem ra Hạ Hành đã bị lửa lớn hùng hực thiêu đốt rồi, lập tức nhào xuống.

Sau nửa canh giờ, người hầu bắt đầu khiêng thùng tắm và nước nóng vào chính viện, những thái giám này đều cẩn thận cúi đầu, ngay cả y phục trang sức rơi trên mặt đất cũng không dám nhìn nhiều, nhưng chỉ từ y phục đầy đất thì có thể biết, Vương gia và Vương phi nhiệt tình như lửa thế nào.

Khúc Khinh Cư nằm bên cạnh thùng tắm, để mặc Hạ Hành giúp mình bóp vai, giọng nói nàng mang theo chút lười biếng: “Nghe nói ở kinh đô chúng ta có tòa vườn, bên trong có suối nước nóng?”

“Nàng thích à?” Tay Hạ Hành lướt trên làn da trơn bóng, cười dán ngực lên tấm lưng mịn màng mảnh khảnh này: “Quả thật trong vườn Ngọc Tuyên có một suối nước nóng lớn, đợi vài ngày nữa ta sẽ dẫn nàng đến chơi mấy ngày.”

“Được đó.” Khúc Khinh Cư nghiêng đầu khẽ hôn lên mặt Hạ Hành: “Vương gia đừng quên đấy.”

Mỹ nhân chủ động đưa môi thơm đương nhiên là chuyện tốt, Hạ Hành hôn trộm một cái lên môi Khúc Khinh Cư, mới nói: “Chuyện ta đồng ý với nàng thì làm sao quên được.”

Khúc Khinh Cư cười quay đầu lại, tóc đen như mực tẩn vào trong nước, thậm chí khiến người ta không thấy được đáy thùng.

Lần này đến cung Khôi Nguyên, Khúc Khinh Cư phát hiện hình như cung Khôi Nguyên có hơi người nhiều hơn so với lần trước, ngay cả người hầu hạ cũng nhiều hơn không ít, tựa như có vẻ cố ý làm náo nhiệt lên.

Theo Hạ Hành vào chủ điện, quả nhiên đã trông thấy Đế Hậu đều ở đây, ngồi ở ghế dưới thứ nhất chính là Tấn An trưởng công chúa, dưới Tấn An công chúa chính là Hạ Uyên và Tần Bạch Lộ.

Khúc Khinh Cư nghĩ, lần này phu thê Thụy vương đến khá sớm, cuối cùng không làm kiêu nữa. Đi theo Hạ Hành hành lễ xong, sau khi ngồi xuống đối diện với hai phu thê Hạ Uyên, Khúc Khinh Cư vẫn cúi đầu thưởng thức trà.

Mặc dù Khánh Đức đế không xứng chức vua cha, nhưng ít nhất vẫn chú ý nhân luân đạo đức, hai vị con dâu ngồi ở vị trí đầu thì ông không nhìn, chỉ nói chuyện với hai đứa con trai.

Trong chốc lát, phu thê Ninh Vương đến, Khúc Khinh Cư thấy hai người bọn họ ngồi xuống, thì Hạ Kỳ bắt đầu nói chuyện chọc cười Hoàng đế, nàng bèn nghĩ, từ nhỏ mỗi hoàng tử đều là cao thủ nịnh hót.

“Bọn đệ đệ của con đều đã đến, trăm hỏi con một lần nữa, có muốn hòa ly hay không?” Khánh Đức đế thở dài, vẻ già nua hơi mệt mỏi: “Quy Niệm à, ban đầu trăm thật sự không nên chỉ hôn con cho tiểu tử Tào gia.”

“Không liên quan đến phụ hoàng đâu ạ, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ban đầu do nữ nhi muốn nên phụ hoàng mới chỉ hôn, nói cho cùng do nữ nhi không có mắt nhìn.” Quy Niệm là khuê danh của Tấn An trưởng công chúa, tên này do Khánh Đức đế tự mình đặt cho nàng, có lẽ vì Khánh Đức đế muốn nữ nhi dù sau này có xuất giá rồi, vẫn luôn nhớ về ngôi nhà hoàng cung này, cho nên mới đặt là Quy Niệm.

Khúc Khinh Cư phát hiện Hoàng đế đối xử rất tốt với Tấn An công chúa, trừ Hạ Uyên ra thì tốt hơn ba nhi tử kia, có lẽ vì Tấn An công chúa là đứa con đầu tiên của ông, nên tình cảm khá đặc biệt.

“Những năm gần đây, nữ nhi và Bắc Lộc Bá tương kính như tân, cảm sát hòa minh, nhưng hôm nay tâm tư Bắc Lộc Bá đã sớm không đặt trên người con, thậm chí không nhớ thân phận của con mà qua lại với một nữ tử quan cửu phẩm. Nữ nhi có thể mất mặt, nhưng hoàng gia thì không thể, một nam nhân không có lòng như vậy, con giữ lại thì có ích lợi gì. Không bằng hòa ly thôi, thì cuộc sống sẽ thanh tịnh.” Tấn An công chúa cười khỏ: “Nếu không, dù gượng ép ở cùng với hắn, nữ nhi chỉ cảm thấy ghê tởm mà thôi.”

Chương 47

Nhát Dao Của Hoàng Gia

Trong chính điện im lặng trong chốc lát, sau đó Khúc Khinh Cư nghe Khánh Đức đế thở dài.

“Đã vậy, trăm sẽ để con hòa ly với Bắc Lộc Bá, về phần con của con, thì sẽ để con nuôi dưỡng, thường ngày để bọn đệ đệ của con chăm sóc cùng.” Dứt lời, Khánh Đức đế nhìn ba huynh đệ Hạ Hành: “Các con có ý kiến gì không?”

Hạ Kỳ và Hạ Uyên bày tỏ không có dị nghị, ngược lại Hạ Hành đứng lên nói: “Phụ hoàng, đợi sau khi hòa ly, một mình trưởng tử nuôi hai đứa trẻ, tuy có huynh đệ chúng con chăm sóc, nhưng vẫn có chút khó khăn, không bằng phụ hoàng ban thưởng cho cháu trai và cháu gái một tước vị?”

Khánh Đức đế vốn thấy Hạ Hành đứng dậy thì sắc mặt hơi khó xem, đợi sau khi Hạ Hành nói xong, trên mặt ông lộ ra nụ cười: “Lão Nhị nói đúng, phải vậy. Nếu thế, thì phá lệ phong Thành nhi là Định Trung hầu, Huyền nhi là Như Ý quận chúa, đổi thành họ mẹ, đợi bọn chúng trưởng thành, sẽ phong thưởng.”

Đây chính là ban ơn, cháu trai và cháu gái của Hạ Hành không chỉ bỏ họ Tào, còn được tước vị, sau này trong Kinh thành ai dám khinh nhờn bọn chúng không có cha, con này đã mang họ Hoàng gia, thân phận đã hoàn toàn khác.

Tấn An trưởng công chúa không ngờ chuyện này thuận lợi như vậy, nàng đứng dậy lệ nóng doanh trông báỉ tạ Hoàng ân của Khánh Đức đế, rồi mịt mờ liếc nhìn Hạ Hành, Khúc Khinh Cư chú ý đến ánh mắt này, biết rõ đối phương đã ghi nhớ thiên đại nhân tình này của Hạ Hành rồi.

Về phần Hạ Kỳ và Hạ Uyên thì không có ý kiến gì, chỉ hơi hận Hạ Hành được nhận phần nhân tình này, dù sao cho dù cháu ngoại đã đổi thành họ Hạ, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không có quan hệ gì với bọn họ, không bằng theo ý phụ hoàng, thì tốt hơn.

Hoàng hậu vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, lúc này sắc mặt cũng có chút biến hóa, mặc dù Tấn An công chúa không phải do bà sinh ra, nhưng đã bên cạnh nuôi dạy nhiều năm, nên có tình mẹ con thâm hậu, Tấn An chịu uất ức, khổ nhất chính là người mẹ như bà, nhưng bà không được hoàng thượng sủng ái, chỉ có thể ngồi thật vững vàng, lúc này nghe hoàng thượng muốn ban thưởng cho hai ngoại tôn, sự lo lắng cuối cùng đối với Tấn An công chúa bỗng không còn nữa.

Mọi chuyện đã xong, Khánh Đức đế đứng lên nói: “Trẫm còn có chuyện quan trọng, phải đi trước, nếu là tiểu tử Tào gia kia, các người không cần khách khí, ngày mai ý chỉ của trẫm sẽ truyền xuống cho hắn.”

Ý này là, nam nhân các người tùy tiện khi để nữ nhi của trẫm, trẫm sẽ thay các người bảo vệ?

Khúc Khinh Cư yên lặng rơi vài giọt nước mắt cá sấu cho vị Bắc Lộc Bá này, rơi vào tay mấy huynh đệ Hạ gia, vị này không chết cũng bị lột một lớp da.

Sau khi Khánh Đức để rời đi, hình như không khí trong chính điện để thở hơn vài phần, Khúc Khinh Cư lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhai nuốt nước, che miệng phun xác mía vào đĩa sứ tinh tế mà cung nữ đang khom người giơ lên, ăn thêm vài miếng nữa rồi mới lau khô khóe môi, cảm thấy hơi không thoải mái, mía thì nên ăn bằng cách cắn một miếng to rồi nhai mới đã, bây giờ ăn miếng nhỏ như vậy, cảm giác cắn chẳng thích thú gì, nhưng tương ăn thì dễ nhìn hơn nhiều.

Quả thật Vệ Thanh Nga không thể tin vào ánh mắt của mình, sao Khúc Khinh Cư dám ăn mía trước mặt nhiều người như vậy, không sợ tương ăn bắt nã à? Nàng ta trơ mắt nhìn Khúc Khinh Cư dứt khoát nhai mấy miếng mía, sau đó mới lau khóe môi, bèn gượng gạo hỏi: “Khẩu vị của đệ muội thật tốt.”

Khúc Khinh Cư khẽ cười: “Ăn đồ ngọt sẽ làm tâm trạng người ta thoải mái.” Nàng đưa khăn đã sử dụng cho Ngọc Trâm sau lưng, nhận lấy khăn tay sạch sẽ Mộc Cận đưa lên: “Đại tẩu có thể thử một chút.”

Vệ Thanh Nga cười khan hai cái: “Ta không quá thích những món ăn vặt này.”

“Đối với ta mà nói, lúc còn sống, con người nên xem trọng hai từ ăn uống, khiến đại tẩu chê cười rồi.” Khúc Khinh Cư cười không thêm đề ý.

Hạ Hành nghe thế, cũng chỉ khẽ cười, hiển nhiên không cảm thấy lời này của Khúc Khinh Cư tỏ vẻ vì ăn quá ngon, ngược lại cảm thấy vương phi nhà mình có hai phần thẳng thắn.

Đương nhiên, khi nhìn một người khác thuận mắt thì người đó làm gì cũng tốt.

Hạ Kỳ vừa ngẩng đầu đã thấy nụ cười trên mặt Hạ Hành, hít một hơi, cảm thấy hàm răng hơi buốt.

“Quả thật nhị tẩu rất để ý đến cách ăn mặc của mình.” Tàn Bạch Lộ cười liếc nhìn Khúc Khinh Cư, y phục của đối phương thật sự rất sang trọng và đẹp mắt.

“Loại mía này ăn rất ngọt và thanh, vào mùa đông ta cũng thích ăn cái này.” Tấn An công chúa lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhả xác ra mới nói: “Xem ra sở thích của tỷ và nhị đệ muội khá giống nhau.” Nói xong, còn cười với Khúc Khinh Cư.

Khúc Khinh Cư đáp lại bằng một tiếng cười: “Vậy được, sau này nếu muội phát hiện món nào ngon, có thể mời người dùng với muội.”

Tấn An công chúa nghe vậy thì nhìn về phía Hạ Hành, cười trêu nói: “Nhị đệ, đệ không tốt rồi, sao có thể để đệ muội một mình hưởng thụ món ăn ngon?”

Nói xong, thì thấy vẻ đỏ ửng trên mặt Khúc Khinh Cự, nhất thời khiến Tấn An công chúa cười thành tiếng.

“Tỷ tỷ lại trêu đùa rồi.” Hạ Hành thở dài nói: “Nếu không có người mặt sẽ thành mông khi đó.”

“Nói bậy nói bạ, trên đời này làm gì có mông khi nào xinh đẹp như vậy, dùng từ không đúng rồi, chẳng văn nhã gì cả.” Lúc này Hoàng hậu cười cẩn thận nhìn vẻ mặt của Khúc Khinh Cự: “Bổn cung thấy, có vẻ giống đào tiên của Vương Mẫu nương nương hơn.” Nói xong, thì bà bỗng cười trước.

Khúc Khinh Cự thẹn thùng, nghiêng đầu trốn mắt nhìn Hạ Hành, sau đó bắt đầu vùi đầu uống trà.

Hạ Hành bị nàng trừng làm xương có chút mềm, đứng dậy nhìn hai người xin tha, vừa bị giễu cợt một trận, lần nữa khiến hắn hiểu được một đạo lý, thế giới của nữ nhân, nam nhân không thể nói vào.

Hạ Uyên cúi đầu vừa lúc nhìn thấy Khúc Khinh Cự trừng mắt với Hạ Hành, quả thật khá phong tình, hắn ta nhướn mày nhìn Hạ Hành vừa cười khổ vừa xin tha, ánh mắt hắn ta mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Lúc mọi người cười đùa thì một thái giám đi vào bẩm báo, nói, Bắc Lộc Bá cầu kiến.

Nụ cười trên mặt Tấn An công chúa chợt biến mất, nàng sửa sang lại áo, lạnh lùng bung chén trà lên.

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Đề hắn lặn đến đây thôi.”

Trong chớp nhoáng, Khúc Khinh Cự cảm thấy khuôn cách của Hoàng hậu mười phần ngự tử, nàng nghiêng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam nhân dáng vẻ vô cùng nho nhã khom người đi vào, chỉ nhìn từ gương mặt, đúng là một nam nhân dễ dàng khiến nữ nhân có ấn tượng tốt. Cho nên, trên thế giới đã đặc biệt phát minh ra một từ ngữ để hình dung loại nam nhân này, đó chính là mặt người dạ thú.

“Tiểu tể (con rẻ) bá kiến mẫu hậu, bá kiến chư vị đệ đệ.”

“Ai là đệ đệ của ngươi, không phải ai cũng có thể gọi Bổn vương là đệ đệ?” Hạ Uyên cười nhạt, lười biếng ngồi tựa vào ghế dựa, dáng vẻ lười nhác: “Đừng dát vàng lên mặt, ngươi không cảm thấy mất mặt, nhưng ta cảm thấy bản mặt đấy.”

Khúc Khinh Cự yên lặng nuốt ngụm trà xuống, miệng của Hạ Uyên này chính là một cây đao, phía trên cây đao này còn tôi luyện độc.

Bắc Lộc Bá không ngờ mình mới vừa vào đã bị người làm khó dễ, nhưng đối với Vương gia, gã chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống.

“Dáng vẻ uất ức thế này, cũng dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhìn bản mặt của gia.” Hạ Kỳ lại sáng khoái bỏ một đao.

“Đại ca nói sai rồi, mấy năm trước đệ đệ thấy Bắc Lộc Bá rất có khí phách, có thể miễn cưỡng xứng với trường tử.” Hạ Hành khẽ thổi lá trà trong chén, không nhanh không chậm nói: “Hôm nay mới biết, Bắc Lộc Bá là một cao thủ diễn trò, chỉ sợ diễn viên nổi tiếng trong Kinh thành còn kém hẳn nhiều, nếu không sao dám lừa hoàng thất chúng ta nhiều năm như vậy?”

So Bắc Lộc Bá với con hát, Khúc Khinh Cư cảm thấy Hạ Hành đậm một nhạt quá hay, uống công lúc hẳn nói câu đầu tiên thì Bắc Lộc Bá còn bày ra ánh mắt hy vọng với hẳn.

Thật ra mấy anh trai này đều đậm người không thấy máu - thật cao thủ, Khúc Khinh Cư vội ho một tiếng, nhìn Tấn An công chúa nói: “Trường tử không cần khô sở, trong cuộc sống ai mà không gặp một hai loại người ghê tởm chứ, cũng đừng vì mấy thứ này mà để ảnh hưởng đến tâm trạng, làm bản mắt.” Cảm thấy lúc này, nếu không bỏ thêm một đao như vậy, thì có chút không hòa hợp với quần chúng rồi.

Vào lúc này ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng bắt đầu nhất trí đối ngoại.

“Kỳ thân bất chính, hành vi không kiểm, thật sự không chịu nổi.” Tần Bạch Lộ khinh thường dờn tầm mắt, nét mặt ghê tởm không muốn nhìn.

Ngược lại lời nói của Vệ Thanh Nga tương đối dịu dàng, mặt nàng ta không chút thay đổi nói: “Bắc Lộc Bá đại nhân làm những chuyện này thì có bao giờ nghĩ đến công chúa và hài tử của người chưa, hôm nay lòng công chúa đã rét lạnh thì mới muốn cứu vãn, người cảm thấy người hoàng gia chúng ta dễ bị bắt nạt vậy sao?”

Thân phận nói chuyện cũng cao hơn Bắc Lộc Bá, mặc dù Bắc Lộc Bá nghe những lời này thì cảm thấy thật bị sỉ nhục, thậm chí sinh lòng oán hận với Tấn An công chúa, nhưng cũng chỉ có thể quỳ gối trong chính điện xin thứ tội.

Tấn An công chúa nhìn nam nhân uất ức trước mắt này, ban đầu ở Kinh châu thì không thấy gã thành tâm hối cải như vậy, thậm chí còn vì nữ nhân như vậy mà trở mặt với nàng, bây giờ sợ hãi thì bày ra dáng vẻ như thế, sao ban đầu nàng lại xem trọng một nam nhân như vậy?

Hơi chán ghét dờn tầm mắt mình, Tấn An công chúa đứng lên nói: “Mẫu hậu, nữ nhi hơi mệt, về hậu điện nghỉ ngơi trước ạ.” Nói xong, không nhìn Bắc Lộc Bá nữa, vịn tay cung nữ xoay người rời khỏi chính điện.

Trái tim Bắc Lộc Bá chợt lạnh, biết chuyện này không thể chữa lành rồi, không thể làm gì khác hơn đành nặng nề dập đầu với Hoàng hậu, nói mình hối hận như thế nào, muốn cải tà quy chính ra sao, lại nói công chúa tốt bao nhiêu, gã nhớ đến tình cảm trước kia của hai người.

“Bồn cung cảm thấy lão Nhị nói không đúng, Bắc Lộc Bá này không phải giống diễn viên nổi tiếng gì, hẳn là người kể chuyện xưa trong quán trà, nhìn đi,

người không biết còn nghĩ rằng hoàng gia chúng ta chuyện bé xé ra to đấy.” Hoàng hậu cười lạnh: “Người không cần dập đầu, đừng để máu dính ở cung Khôi Nguyên của ta. Mau rút ra ngoài đi, Bồn cung càng nhìn càng thấy phiền lòng.”

Không có một người mẫu thân nào có thể có sắc mặt tốt với con rể lạc lối, Hoàng hậu thế này đã xem như kiếm chế quá tốt rồi, nếu ở nhà người thường, chỉ sợ Bắc Lộc Bá sớm đã bị đánh cho mẹ già cũng nhận không ra.

Khúc Khinh Cư nhìn Bắc Lộc Bá bị thái giám mạnh mẽ kéo ra ngoài, trào phúng: “Thật may là cháu trai và cháu gái không thấy dáng vẻ này của hắn.”

Hạ Hành nghe được câu này, nghĩ đến hai đứa trẻ vẫn chưa được mười tuổi, thở dài: “Hòa ly cũng tốt, dù sao vẫn tốt hơn có phụ thân thế này.” Không hiểu sao hắn chợt nghĩ đến phủ Xương Đức công, chân mày bỗng nhíu lại.

Chương 48

Huynh Đệ?

Sau khi Bắc Lộc Bá bị bắt ra khỏi cung Khôi Nguyên, mấy huynh đệ Hạ gia tự cúi đầu uống trà, nghe thê tử mình nói chuyện, ba huynh đệ có thể không mở lời, tuyệt đối không nói nhiều một câu.

Hai người Hạ Uyên và Hạ Kỳ mâu thuẫn, hầu như đã thể hiện ra mặt. Gần đây lão Tứ và Ngụy Văn Quảng phụng mệnh tra vụ án Giang Nam, ai ngờ ra khỏi Kinh thành mới vài ngày, đã bị ám sát.

Ngụy Văn Quảng và lão Tứ đều bị thương, ở lại đó nghỉ ngơi, cũng phải ra không ít thái y của Thái Y viện, vào lúc này gắng gượng giữ lại tính mạng, nhưng trên triều đình vẫn còn sóng ngầm mãnh liệt.

Ai sẽ to gan hơn trời ám sát Khâm sai như vậy, người dám làm loại chuyện này, hoặc là loạn đảng, hoặc là người có quyền cao chức trọng.

Triều Đại Long đã truyền đời hơn trăm năm, nếu nói không phải loạn đảng phản triều đình, người ám sát kia hẳn là người quyền cao chức trọng rồi, như vậy ai sẽ làm chuyện như vậy?

Trên triều đã có người suy đoán chuyện này có liên quan đến Thụy Vương, nhưng chuyện này đã giao cho Ninh Vương đi thăm dò, lần này Ninh Vương vô cùng nghiêm khắc, không để lộ chút tin tức nào, nhưng hình như Thụy Vương không có phản ứng gì.

Cho nên mọi người lại cảm thấy lá gan của Thụy Vương sẽ không lớn như vậy, dù sao hành động đó có nghĩa là đối nghịch với hoàng thượng, dù Thụy Vương được sủng ái có phách lối bao nhiêu, thì chắc sẽ không đến mức này đâu.

Trong lòng hoàng hậu hiểu rõ ân oán giữa ba huynh đệ này, thấy đã sắp đến buổi trưa, mới nói: “Hiếm khi ba huynh đệ các người tụ họp cùng nhau, Bản cung thấy rất vui, dùng bữa cơm cùng ta đi.”

Ba cặp phu thê đi theo hoàng hậu đến trước bàn cơm, chỉ chốc lát sau đã có người đưa công chúa và hai đứa trẻ đến. Đứa lớn Hạ Thành chỉ mới bảy tám tuổi, mặc một bộ cẩm bào màu đỏ, trên người còn đeo một cái khóa trường mệnh, trông rất đáng yêu. Đứa nhỏ Hạ Huyền khoảng năm tuổi, đôi mắt rất to, khuôn mặt tươi cười vô cùng dễ thương, hai đứa bé đi cùng nhau, có cảm giác rất giống kim đồng ngọc nữ.

“Bái kiến hoàng nữ nãi, bái kiến chư vị cữu mợ.” Hai đứa trẻ quy củ hành lễ, có thể thấy Tấn An công chúa đã nuôi dạy bọn chúng rất khá, ngay cả Khúc Khinh Cư luôn cho rằng mấy đứa bé ồn ào, nhưng giờ lại cảm thấy rất thích.

“Thành nhi Huyền nhi đã lớn vậy rồi.” Vệ Thanh Nga cười cho hai đứa bé quà gặp mặt, cười nói với Tấn An công chúa: “Lần trước thấy hai đứa thì Huyền nhi còn chưa biết đi, hôm nay đã là một cô nương hiểu chuyện rồi.”

Trên mặt Tấn An công chúa lộ ra nụ cười dịu dàng: “Chỉ là một đứa bé lì lợm thôi, đầu ngoan như muội nói vậy.”

Khúc Khinh Cư đã chuẩn bị lễ ra mắt, nghe Tấn An công chúa nói vậy, thì tiếp lời: “Trưởng tử đừng chê hai đứa bé, muội thích hai cháu ngoại này lắm đó.” Nói xong, ngoắc tay với hai đứa bé nói: “Thành nhi Huyền nhi đến đây để Nhị cữu mẫu nhìn xem nào.”

Hạ Thành và Hạ Huyền ngoan ngoãn đi đến trước mặt Khúc Khinh Cư, cẩn thận quan sát vị nhị cữu mẫu này, gương mặt trở nên đỏ bừng, Hạ Huyền cẩn thận lấy tay kéo áo Khúc Khinh Cư: “Chào Nhị cữu mẫu ạ.”

“Chào Huyền nhi nhé.” Khúc Khinh Cư khom lưng ôm Hạ Huyền đặt trên đầu gối mình, lấy sợi dây chuyền từ tay Mộc Cận rồi đeo lên cổ Huyền nhi: “Đây là quà Nhị cữu mẫu cho con đeo chơi nhé.”

Hạ Huyền vui đầu cầm sợi dây lên nhìn một chút, thì ra là một đóa hoa sen nở rộ, được điêu khắc rất sống động, hơn nữa ngọc thạch trong suốt như băng, rất đẹp, rất thích hợp cho nữ tử đeo.

Tấn An công chúa phát hiện sợi dây này dùng băng chủng ngọc thạch điêu khắc nên, loại ngọc thạch này rất khó tìm, còn xinh đẹp hơn lưu ly, vô cùng trân quý, không ngờ nhị đệ muội tặng đồ tốt như vậy cho hài tử để làm lễ ra mắt.

“Nhị đệ muội, nó chỉ là một đứa bé, đâu cần phải đeo ngọc quý như vậy.” Lời này của Tấn An công chúa là nửa khách khí, nửa thật lòng.

“Chúng ta là nữ nhi hoàng gia, đeo cái gì cũng không quý bằng.” Khúc Khinh Cư cười sờ đầu Hạ Huyền: “Huyền nhi nhà chúng ta phần điêu ngọc trác, muội còn sợ ngọc này tục khí không xứng với cô nương nhà chúng ta đây.” Nói xong, lại cầm một khối ngọc bội từ tay Mộc Cận: “Thành nhi, cái này tặng con.”

Hạ Thành nhìn Tấn An công chúa một chút, thấy công chúa không ngăn trở, nhận lấy thi lễ nói: “Cám ơn Nhị cứu mẫu.” Bé xòe bàn tay ra, là một khối mặc ngọc được tạc thành con dơi, con dơi ngụ ý là phúc khí, rất thích hợp tặng cho trẻ con.

Tấn An công chúa hiểu rõ nhị đệ muội đã tốn tâm tư cho lễ ra mắt này, hai miếng ngọc chạm trở vô cùng khéo léo, chất ngọc lại rất hiếm, bình thường rất khó tìm, nàng nhìn Hạ Huyền nói: “Huyền Nhi, mau xuống khỏi Nhị cứu mẫu đi con, đừng đè ép Nhị cứu mẫu nữa, qua chỗ mẫu thân rửa tay rồi chuẩn bị dùng bữa.”

Hạ Huyền nhảy xuống khỏi đầu gối của Khúc Khinh Cự, cười chạy đến bên cạnh Tấn An công chúa, ngồi xuống, Hạ Thành cũng chậm rãi đi theo ngồi xuống cạnh muội muội, thấy vậy Khúc Khinh Cự cảm khái không thôi, bọn trẻ con hung hăng kiếp trước thật sự nên học tập người ta một ít, chênh lệch này quá lớn rồi.

Vệ Thanh Nga sớm đã gặp hai đứa bé trước đây, dùng lễ nhẹ một chút cũng không có gì, ngược lại trong lòng Tần Bạch Lộ có chút xấu hổ rồi, nàng ta và Khúc Khinh Cự đều là tân nương, lần đầu tiên gặp hai đứa bé, Khúc Khinh Cự tặng lễ trước nàng ta, lễ ra mắt vốn nàng ta đã chuẩn bị tốt cũng có chút không bằng rồi.

Nghĩ rằng Khúc Khinh Cự có thể cố ý để nàng ta khó xử, Tần Bạch Lộ vừa âm thầm ghi nhớ món nợ này với Khúc Khinh Cự, vừa nhắm mắt tặng đồ ra ngoài. Tấn An công chúa vẫn nói cảm ơn như thường, nhưng nàng ta lại cảm thấy, rõ ràng Tấn An công chúa muốn thân cận với Khúc Khinh Cự hơn.

Các cung nữ cầm chậu đồng khăn gấm lau tay nối đuôi vào, Khúc Khinh Cự và Hạ Hành ngồi cùng một chỗ, sau khi rửa tay súc miệng xong, thì lại có không ít cung nữ thái giám nối đuôi vào, từng món chưng xào rán đẹp mắt được bung lên như nước chảy, ngón tay bung mâm của các cung nữ trắng nõn, nâng chén đĩa trắng mịn, trông rất đẹp mắt, khiến người ta càng nhìn càng thèm ăn.

Điều này làm nàng nhớ đến tập hồi ký mà vị hoàng đế cuối cùng đã viết, hoàn cảnh bây giờ không khác với tập hồi ký ấy là bao, có lẽ còn sang trọng hơn một chút, dù sao lúc này là thời kỳ cường thịnh của Đại Long.

Thật ra thì quý tộc dùng cơm cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có điều ăn không nói ngũ không nói, khiến Khúc Khinh Cự có chút không quen, kiếp trước nàng vừa ăn cơm vừa bấm điện thoại hoặc sắp xếp lịch trình cho nghệ sĩ, đến nơi này thì như đi dưỡng lão, điện thoại di động máy vi tính gì đều không có, hại nàng cũng chỉ có thể đọc sách tập viết vẽ tranh, vốn có chút hứng thú với đánh cờ, nhưng Hạ Hành đánh với nàng vài ván thì hẳn không muốn đánh cùng nữa, cuộc sống càng thêm tịch mịch nhàm chán.

Ăn xong bữa trưa, hoàng hậu cũng không giữ ba huynh đệ này lại, nên ba huynh đệ dẫn theo của mình ra khỏi cung Khôi Nguyên.

Vừa ra khỏi cửa chính cung Khôi Nguyên, Hạ Uyên đã dẫn Tần Bạch Lộ tách ra với hai người kia. Hạ Kỳ và Hạ Hành cũng không để ý, đợi khi không thấy được bóng lưng của Hạ Uyên nữa, Hạ Kỳ mới nói: “Sáng nay bên ngoài Kinh thành truyền đến tin tức, thương thế của Tứ đệ đã khá ổn, chỉ có cánh tay có lẽ sẽ bị lưu lại chút tật, đến mùa đông có thể bị đau.”

Hạ Hành thở dài, nhìn trời ô mịt: “May mà ông trời phù hộ, Tứ đệ không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không sau này huynh đệ chúng ta chơi đùa sẽ thiếu một người.”

“Còn không sao.” Giọng Hạ Kỳ tức giận nói: “Kẻ xấu này cũng thật to gan lớn mật, ngay cả hoàng tử, thừa tướng cũng dám ám sát, đây chính là Khâm sai đại diện cho phụ hoàng!”

Khúc Khinh Cự đi ở bên cạnh Hạ Hành thì đuôi lông mày khẽ giật, sau đó sắc mặt khôi phục như thường.

“Đại ca nhất định phải tra ra người chỉ điểm sau lưng, giúp Tứ đệ và Ngụy hữu thừa lấy lại công đạo.” Hạ Hành ôm quyền với Hạ Kỳ: “Đại ca vất vả rồi.”

“Chuyện này đã có đầu mối.” Hạ Kỳ đáp lễ lại: “Vất vả gì chứ, đây là việc ta phải làm.”

Hạ Hành nghe vậy, chỉ cười không nói tiếp.

Hạ Kỳ cũng không quản hấn có nói tiếp hay không, ôm quyền nói: “Ca ca ta còn có một số việc cần làm, đi trước một bước.” Nói xong, sải bước đi qua một hướng khác, Vệ Thanh Nga khẽ cúi người với Hạ Hành rồi bước nhanh đi theo.

Khúc Khinh Cự và Hạ Hành đáp lễ lại, nhìn bóng lưng của phu thê Ninh Vương, hai người vẫn không nhanh không chậm đi ra khỏi ngoài cung.

“Mấy ngày gần đây hình như mặt mày đại bá khá hồng hào.” Khúc Khinh Cự cười như không cười nói: “Trông càng thêm có khí thế hơn thường ngày nhỉ.”

Hạ Hành nghe ra lời nói chứa đầy hàm ý của Khúc Khinh Cự, cười nói: “Có thể trước đó vài ngày là ngày Tết, dùng khá nhiều rượu thịt.”

Dân chúng bình thường người ta mới trông ngóng đến Tết để được ăn chút thức ăn mặn, hấn ta là người hoàng gia thì lúc nào không được ăn ngon uống kỹ? Khúc Khinh Cự cười ha ha nói: “Vương gia nói rất có lý.”

Đợi sau khi hai người lên xe ngựa, Hạ Hành mới nói: “Ngụy Văn Quảng và nhà mẹ của lão thái thái phủ Xương Đức công là nhất mạch, nhưng Ngụy Văn Quảng chỉ là thứ xuất, khi còn bé bị Ngụy gia lạnh nhạt không ít, hôm nay lại có một ít chuyện với Ngụy gia, hiện nay nhất tộc Ngụy thị đang dần dần đi xuống rồi.”

Khúc Khinh Cự không ngờ còn có một mối liên hệ như vậy, nàng nghĩ đến tác phong làm việc của lão thái thái phủ Xương Đức công, không thể không

thừa nhận Hạ Hành nói vậy có chút đạo lý: “Từ trước đến giờ lão thái thái tương đối lạnh nhạt với ta, năm xưa người của Ngụy gia đến phủ, cũng hầu như chỉ nâng đỡ Tam muội và đệ đệ, chắc hẳn khi đó Ngụy gia đã không được rồi.”

Hạ Hành biết thật ra Vương phi mình là nữ nhân rất thông minh, từ cách nàng đối nhân xử thế thì có thể nhìn ra, nàng là một nữ nhân có thể phân rõ nặng nhẹ, không vì phủ Thụy vương được sủng ái mà hạ thấp thân phận phủ Đaoan Vương, không vì trường tử Tấn An mạng theo con trẻ một mình hồi kinh mà có nửa phần khi nhờn. Lúc nên cường thế, nàng chưa từng lùi bước, lúc nên dịu dàng nàng chưa bao giờ tùy hứng, nữ nhân như vậy có lẽ vì đã theo Điền thị, nên mới có thể thông tuệ như thế.

Hiền nhiên ở trong lòng Đaoan thân vương, phủ Xương Đức công chính là một đám ngu xuẩn, vương phi nhà hắn chính là đóa sen trắng duy nhất từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Sau này phủ chúng ta tặng lễ cho phủ Tường Thanh hầu dày hơn vài phần.” Hạ Hành nghiêm túc nói: “Gia phong nhất tộc Điền thị nghiêm cẩn, nàng và bọn họ qua lại với nhau nhiều sẽ không sao.”

Loại giọng hàm ân vui vẻ này là sao vậy?

Khúc môi Khúc Khinh Cư khẽ giật, gật đầu nói: “Được.”

Hạ Hành khẽ cười, sau đó nghiêm túc nói: “Sau này nàng cách người của phủ Ninh Vương ra xa một chút.” Hắn biết quan hệ giữa Khúc Khinh Cư và người của phủ Thụy Vương không tốt, nên không cần hắn nhắc nhở nữa.

Khúc Khinh Cư hơi ngẩn ra, im lặng gật đầu.